

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT
PHO TƯỢNG TRONG HANG

Nhiễm Hương run rẩy đứng lên, nàng muốn kéo áo che bớt lửa lò nhưng chiếc áo đã mỏng mà lại rách tươm, là cho nàng cuống quýt...

Thật là lạ, không sợ chuyện trần truồng trước mắt một người đàn ông nào, thế mà bây giờ nàng lại thẹn thùa trước Chu Thất Thất...

Không biết có thấy rõ điều ấy hay không, nhưng Chu Thất Thất lại bảo :

- Hãy đứng xích vào bóng tối đây !

Nhiễm Hương bước tới như chiếc máy.

Phía trong hang tuy không bị mưa nhưng cũng không khô ráo gì cho lắm, song có phần ẩm áp hơn ở bên ngoài.

Dù vậy, Nhiễm Hương cũng vẫn cứ run, nàng cố kềm nhưng không hiệu quả.

Im lặng nhìn nàng một lúc, Chu Thất Thất vụt cởi chiếc áo choàng ngoài trao cho Nhiễm Hương.

Y như một đứa trẻ chưa từng thấy áo tốt, Nhiễm Hương lúng ta lúng túng sở chiếc áo vào mình...

Nàng cúi đầu và nói thật khẽ :

- Cảm ơn Chu cô nương !

Chu Thất Thất nói bằng một giọng hết sức tự nhiên :

- Không cần phải nói đến chuyện ơn nghĩa, chị cũng là một người con gái đáng thương như tôi vậy thôi !

Nhiễm Hương vẫn cúi đầu :

- Cô nương nhận ra tôi sao?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Nhận ra chứ sao không?

Nhiễm Hương hỏi nhỏ :

- Cô nương giận tôi sao?

Chu Thất Thất gặng lại :

- Giận chị? Sao lại giận?

Nhiễm Hương ngáp ngừng :

- Trầm Lãng...Trầm công tử...

Chu Thất Thất vụt lớn tiếng :

- Ngậm lại, tôi không bằng lòng nói tới tên hắn một lần nữa !

Nhiễm Hương giật mình thụt lui...

Nhiễm Hương giật mình thụt lui mấy bước, nàng mở tròn đôi mắt nhìn Chu Thất Thất:

- Không được nói đến tên hắn ? Tại làm sao thế ?

Gương mặt của Chu Thất Thất trở lại vẻ lạnh lùng :

- Từ này về sau, trước mặt tôi, chị đừng nói đến tên của gã đàn ông nào cả, bởi vì...bởi vì tôi bây giờ đã là vợ của công tử Vương Lâm Hoa !

Chu Thất Thất nói bằng một giọng hết sức bình thường, nhưng Nhiễm Hương thì cảm nghe như một tiếng sét ọp ngang tai, nàng lại thụt lui thêm mấy bước nữa và cất giọng run run :

- Thật...thật như thế sao?

Chu Thất Thất lạnh lùng :

- Tại làm sao lại không thể là thật chứ?

Nhiễm Hương vẫn còn run :

- Tôi không thể nào tin được, cô nương làm sao lại có thể...ưng Vương Lâm Hoa? Làm sao có thể ưng một cái tên vô sĩ như thế được? Hắn là một tên vô sĩ nhất trên đời này. Thà là lấy một con heo chứ không thể lấy một người như hắn !

Không tỏ vẻ gì gọi là giận dữ, Chu Thất Thất chỉ cười nhạt :

- Tại làm sao tôi lại không thể lấy hắn?

Nhiễm Hương thở một hơi dài :

- Cô có biết rằng hắn...

Chu Thất Thất chặn ngang :

- Chị không phải nói chuyện xấu của hắn trước mặt tôi, hắn là con người như thế nào, tôi biết rõ còn hơn chị nữa. Nhưng tôi không cần, cho dù hắn có ngủ chung với chị, tôi cũng không kể ra làm sao cả !

Thật quả là một chuyện không ngờ. Nhiễm Hương không ngờ Chu Thất Thất lại có thể nói hai tiếng "ngủ chung" một cách tự nhiên như thế.

Nàng chợt phát giác ra con người trong trắng của Chu Thất Thất đã biến đổi rồi. Biến đổi một cách không thể tưởng tượng được !

Chu Thất Thất lại cười nhạt :

- Chị hết hồn rồi à ?

Nhiễm Hương lắc đầu :

- Tôi tuy có hết hồn thật, nhưng đồn thời tôi cũng biết rằng cô nương không hề yêu hấn, chứng tỏ ở sự bất cần của cô nương. Nếu cô thật tâm yêu một người đàn ông nào thì nhất định cô phải có lòng ghen.

Chu Thất Thất nhướng mắt :

- Thật thế à?

Và nàng lại gật gù :

- Cũng có lẽ...

Nhiễm Hương nói :

- Cô đã không thích hấn, nhưng lại bằng lòng ưng hấn...chỉ tại vì cô oán hận Trầm Lăng, mà cô hận Trầm Lăng là tại vì cô yêu Trầm Lăng. Quá yêu sinh hận, và hận quá hóa điên !

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Ngậm miệng lại, người nói đến tên hấn nữa, ta sẽ giết người ngay !

Nhiễm Hương bùi ngùi :

- Cô cứ giết tôi đi, nhưng tôi cần nói cho cô biết rằng cô không nên giận hấn, vì cô sẽ không bao giờ gặp được một người đàn ông như Trầm Lăng...Nếu là tôi, nếu được một người đàn ông đối đãi với tôi như thế, thì nếu tôi phải, tôi phải chết vì hấn, tôi cũng vui lòng...

Chu Thất Thất vụt bật cười, giọng cười sắc súa :

- Sẽ mãi mãi không bao giờ gặp được một người đàn ông đối đãi với tôi như Trầm Lăng đã đối đãi với tôi...đúng, câu nó đó đúng, trên đời này chắc có lẽ không bao giờ có được nhiều người lòng lang dạ chó như thế nữa !

Nhiễm Hương cau mặt :

- Cô cho rằng hấn đối với cô như thế à? Cô cho rằng hấn đối với cô không tốt à?

- Tốt, hừ, hấn đối với tôi tốt quá...tốt quá...

Nàng lại cười, cười sặc sụa, cười mà nước mắt nước mũi chầm ngòm.

Nhiễm Hương dịu giọng :

- Hẳn đối đãi với cô như thế nào, cô sẽ mãi mãi không làm soa hiểu được !

Dán mặt vào vách núi, Chu Thất Thất rít qua kẽ răng :

- Không biết thì lại càng tốt, tôi cũng sẽ mãi mãi không cần biết !

Nhiễm Hương hỏi :

- Cô có biết tại sao hẳn lại đính hôn với Vương phu nhân không?

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Tôi là đàn bà cho nên tôi không biết !

Nhiễm Hương cau mặt :

- Cô cho rằng hẳn bị Vương phu nhân quyến rũ à?

Chu Thất Thất cười khẩy :

- Tự nhiên. Tôi là con nít, còn bà ta thì...

Nói chưa dứt nàng vụt nghẹn ngang và gục xuống nền đá khóc ồ ồ như một đứa trẻ đánh mất một món đồ quý giá :

- Dáng cách của bà ta tôi sẽ không bao giờ làm được, mà...mà cái bọn đàn ông thì lại rất thích dáng cách ấy. Cái bộ uốn éo núng nẩy của bà, cái đôi mắt đong đưa của bà, tôi thấy mà bắt ói...

Nhiễm Hương gật gật đầu :

- Phải, khó có người thoát khỏi sức dụ cảm của bà ta, nếu có người thoát thì người đó chính là Trầm Lăng !

Chu Thất Thất quắc mắt :

- Thoát khỏi? Thế tại sao hẳn...tại sao hẳn...

Nhiễm Hương chặn ngang :

- Bất luận hẳn làm việc gì, bất cứ hẳn hành động ra sao, tất cả cũng đều vì cô, cô nên biết rằng nếu hẳn không ưng thuận với Vương phu nhân như thế thì cô sẽ bị một hậu quả như thế nào không? Nội một việc đó, tôi tưởng rằng cô cũng sẽ không bao giờ hiểu được !

Chu Thất Thất run giọng :

- Nhưng...nhưng tại làm sao hẳn...

Giọng của Nhiễm Hương dịu dàng y như một người chị nói với em :

- Hẳn vì cô mà hy sinh tất cả, không nề hà bất cứ một chuyện gì, thế mà cô lại hoàn toàn không hiểu được lòng hần, cô lại hờn trách và có những hành động phản bội hần. Trong lòng hần chịu không biết bao đau khổ, nhưng không hề nói ra một tiếng với ai, chỉ vì hần thà bằng lòng khổ lấy một mình chứ không chịu làm cho cô phải khổ !

Chu Thất Thất vụt quay lại nói từng tiếng một :

- Tại làm sao người lại cố biện bạch dùm cho hần như thế? Có phải người và hần...

Nhiễm Hương cười nhạt :

- Cô nói như thế không phải hối nhục tôi, mà chính cô đã hối nhục lấy cô, bởi vì chính tôi, tôi đã cố dụ hần, tôi đã không ngần ngại làm đủ mọi cách để dụ hần, nhưng...Trầm Lăng, Trầm Lăng là một con người không phải sinh ra để cho người ta dụ dỗ, hần đã bỏ tôi ngủ một mình, hần chỉ nghĩ đến mỗi một mình cô mà thôi !

Nàng thở ra một hơi thật dài và nói tiếp bằng một giọng thật chậm :

- Vì lẽ đó mà tôi phục hần, đối với một người đàn ông như thế, bất cứ hạng đàn bà nào cũng phải phục tùng chứ không chỉ riêng tôi, Tự nhiên, tôi cũng vẫn là người, tôi không thể để cho lương tâm tôi u tối mãi !

Nước mắt Chu Thất Thất đã khô, nếp mắt của nàng ngơ ngẩn lạnh lùng...

Đôi mắt của nàng đắm đắm nhìn vào Nhiễm Hương, miệng nàng lắp bắp :

- Xem ra thì...thì ai ai cũng hiểu hần cả, chỉ riêng một mình tôi...

Nhiễm Hương lại dịu giọng :

- Cô không thể hiểu lòng hần là tại vì cô yêu hần quá mức...điều đó cũng không phải là đáng trách...

Nàng thở hắt ra và nói tiếp :

- Ái tình, quả là thứ mà có thể làm cho bất cứ người đàn bà nào cũng dễ trở nên mù quáng !

Chu Thất Thất ngẩn ngơ ngồi xuống, nàng ngẩn ngơ nhìn sững vào vách đá không nói một lời...

Thật lâu nước mắt nàng nổi tiếp lăn dài theo má...

Nhiễm Hương nhìn nàng và nói thật chậm :

- Bây giờ cũng chưa phải là muộn, tất cả những hố sâu đáng tiếc đều có thể có cách khỏa bằng...Tôi là một người con gái mang nhiều bất hạnh, kiếp sống của tôi đã an bài rằng không bao giờ được nếm mùi hạnh phúc...nhưng còn cô, so với tôi, cô còn có nhiều cơ hội tạo nên hạnh phúc cho mình...

Như không dần được niềm vui cực bởi hoàn cảnh quá trái ngang, Nhiễm Hương nói chưa dứt câu đã gục đầu nức nở...

Hai người cùng nhìn nhau và cùng khóc như nhau. Thật lâu không một ai nói được một lời.

Ngay lúc đó, chợt có tiếng người lạnh lạnh :

- Chỉ biết khóc thôi là hạng đàn bà ngu dại, là thứ đàn bà bỏ đi !

Tiếng nói lạnh lùng nhưng trong vút, một giọng nói thật đẹp...

Nhưng, giữa hang đá tối om om không một bóng người, giọng nói vút phát lên từ trong hốc tối y như tiếng quỷ gọi hồn, làm cho Chu Thất Thất giật nảy mình đứng dậy...

Ngay giữa lòng hang, một bóng người áo trắng đứng sững như thiên thần, tuy trên mặt phủ một mảnh lụa nhưng đôi mắt vẫn lóe lên ròn rợn...

Đôi mắt lạnh lùng ghim thẳng vào mặt Chu Thất Thất và Nhiễm Hương :

- Tại làm sao con gái lại luôn luôn cứ để cho người ta khinh rẻ? Có phải tại vì mình chỉ biết rơi nước mắt, chỉ biết khóc không thôi? Mà từ trước đến nay nước mắt đã có giải quyết được những gì không đã chứ?

Bị đôi mắt xói vào hồn, và bị bởi lẽ lạnh băng làm cho Nhiễm Hương run rẩy co quắp vào hốc đá, nhưng Chu Thất Thất thì lại đứng phắt dậy quát mắt trừng trừng :

- Có lẽ từ nhỏ đến lớn người không bao giờ biết khóc à?

Người áo trắng lạnh lùng :

- Không bao giờ !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Có lẽ từ nhỏ đến lớn người chưa bao giờ gặp chuyện đau khổ cả à?

Người áo trắng rùng vai :

- Sự đau khổ mà ta đã gặp, các người không bao giờ tưởng tượng nổi, nhưng ta không bao giờ chịu để cho rơi nước mắt. Không một chuyện gì có thể làm cho ta rơi nước mắt được cả !

Chu Thất Thất nhìn người áo trắng trên trời :

- Người...người không phải là đàn bà à?

Giọng nói của người áo trắng chừng như thấp xuống :

- Ta không phải là đàn bà...Hừ, ta quả không phải là đàn bà !

Cách nói và giọng nói của người áo trắng làm cho Chu Thất Thất chột nghe ớn lạnh, nàng rung mình và hỏi lại :

- Thế người...Người là...là cái gì?

Người áo trắng nói gần từng tiếng một :

- Ta chỉ là một nhân vật U Linh...Người ta gọi là U Linh Cung Chúa !



Hoa Thần Miếu !

Một ngôi miếu cũ hoang tàn, tuy ở trong vùng Khoái Lạc Lâm, nhưng thật ra thì không xứng với khu vườn kiến trúc khang trang mang danh từ " Khoái Lạc " ấy chút nào cả.

Tư nhiên, nó là ngôi miếu được dựng lên bởi một vị yêu hoa ngày xưa nào đó, mà người chủ nhân Khoái Lạc Lâm lại không lưu ý đến ngôi miếu ấy bao giờ. Có lẽ là người không nghĩ đến việc tín ngưỡng thần linh.

Vương lân Hoa và Độc Cô Thương cũng vào đến, nhưng họ không vào thẳng chính điện, đó cũng là sự biểu lộ nỗi lo âu sợ sệt.

Độc Cô Thương khẽ nói :

- Cái hang núi đó ở ngay soa miếu này đây.

Vương lân Hoa tỏ vẻ băn khoăn :

- Không biết Chu Thất Thất có gặp Hùng Miêu Nhi hay chưa?

Độc Cô Thương nói :

- Hang núi sâu lắm và Hùng Miêu Nhi ở tuốt trong xa.

Vương lân Hoa cười :

- Những cô gái nhất định không phải là hạng người hay đi vào hang tối Chu Thất Thất tuy không giống những cô gái tầm thường nhưng cũng vẫn là một cô gái nhỏ !

Như không ưa nói đến chuyện phụ nữ, Độc Cô Thương hứ một tiếng :

- Khéo nói chuyện không đâu !

Vương lân Hoa cười :

- Đúng, quả đó là một câu nói không đâu, nhưng ai bảo các hạ nghe làm chi? Có lẽ các hạ nên đi vào trong đó xem động tĩnh là phải hơn.

Độc Cô Thương phát ghét vừa định muốn xông tới nhưng Trầm Lăng đưa tay cản lại :

- Khoan, hãy xem pho tượng kia kia !

Nơi điện thờ thần cũng đã bị thời gian làm cho bụi đóng âm u, nếu đứng xa thì cũng không thấy gì lạ, nhưng nếu lại gần sẽ thấy ngay một pho tượng.

Pho tượng tạc hình một cô gái nhà quê, tay trái cầm một đóa hoa để ngay giữa ngực, tay phải sờ lấy cánh hoa.

Ngôi miếu kiến trúc rất tầm thường, nhưng pho tượng nế khắc cực kỳ tinh xảo, trong vùng bóng tối âm u, nhìn pho tượng y như một người con gái sống.

Hơn nữa, bàn tay sờ cánh hoa lại thật nhẹ nhàng, đúng là một vị Hoa Thần đang tung tiu nhẹ vuốt cánh hoa, và đôi mắt của tượng thần " Thôn nữ " ấy đang nhìn vào đóa hoa đang vuốt.

Vương lân Hoa thoáng vẻ trầm ngâm :

- Ai tạc ngôi tượng thật quả là có ý, và ý của người tạc tượng nhất định trong chúng ta khó có ai mà biết được.

Trầm Lăng gật gù :

- Có lẽ không đoán được !

Vương lân Hoa nói tiếp :

- Huống chi "Hoa Thần" lại là một cô thôn nữ, càng làm cho chuyện thêm kỳ quái, cứ theo tôi biết thì trong sách xưa có nói " Hoa Thần " đáng lẽ phải là...

Độc Cô Thương đâm bực :

- Bây giờ không phải lúc...khảo cổ, cái tượng Hoa Thần ấy là nam hay nữ, già hay trẻ, hòa thượng hay ni cô, đối với chúng ta không quan hệ gì cả !

Trầm Lăng nói chậm chậm :

- Có quan hệ chứ sao không?

Độc Cô Thương hỏi :

- Sao gọi là có quan hệ?

Trầm Lăng hỏi lại :

- Huynh đài có nhìn rõ gương mặt của pho tượng ấy chưa?

Vương lân Hoa vụt kêu lên :

- À, đúng rồi, đúng là gương mặt của nàng !

Độc Cô Thương nhìn kỹ lại và cũng thoáng giật mình :

- Ồ nhỉ, giống in la...

Vương lân Hoa cười :

- Là nàng !

Trầm Lăng hỏi :

- Độc Cô huynh thấy nó phải là giống không?

Độc Cô Thương trầm giọng :

- Giống lắm, thật là giống !

Họ nói đúng, gương mặt của Hoa Thần vừa hiền dịu vừa đẹp đẽ, trong cái dịu hiền đẹp đẽ đó lại phảng phất nỗi bi thương : giống hệt gương mặt Bạch Phi Phi !

Vương lân Hoa dòm súng một hồi rồi vụt kêu lên :

- Không, không phải !

Độc Cô Thương hỏi :

- Cái gì không phải?

Vương lân Hoa nói :

- Ngôi miếu dựng lên đến nay, ít nhất cũng đã mười năm rồi, thế thì, khi tạc tượng này, Bạch Phi Phi còn là một cô bé chừng sáu bảy tuổi làm sao người ta lại...

Vương lân Hoa chưa nói dứt thì Độc Cô Thương vỗ tay :

- Phải rồi người tạc tượng này đâu phải là tiên tri, làm sao liệu được rằng khi lớn lên Bạch Phi Phi sẽ giống y như thế? Cho nên pho tượng này tuy quả giống nàng nhưng có thể đó chỉ là một sự trùng hợp tình cờ mà thôi !

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không, đây không phải là một sự trùng hợp tình cờ.

Độc Cô Thương cau mặt :

- Không phải trùng hợp à?

Trầm Lăng nói :

- Không phải là trùng hợp, nhưng tượng thần này cũng không phải theo dáng vóc của Bạch Phi Phi mà tạc ra.

Độc Cô Thương càng lấy làm lạ :

- Không phải căn cứ theo vóc của Bạch Phi Phi mà tạc ra, lại cũng không phải là sự trùng hợp tình cờ, như vậy là sao?

Trầm Lăng nhìn tượng thần và nói từng tiếng một :

- Tượng thần này mô phỏng theo hình dáng mẹ của Bạch Phi Phi !

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Mẹ của nàng?

Độc Cô Thương nói lớn :

- Bạch Phi Phi đến đây chưa tròn một tháng, thì tượng của mẹ nàng sao lại ở đây? Mẹ của nàng sao lại có thể biến thành ra Hoa Thần?

Trầm Lăng nói bằng một giọng hơi lo lắng :

- Nhất định phải có một nguyên nhân bí mật !

Độc Cô Thương của mắt :

- Bí mật lại bí mật !

Trầm Lăng nói :

- Bây giờ thì chưa có thể nói được, vì ngay bây giờ tôi cũng chưa nắm chắc vấn đề cho lắm.

Trầm ngâm một lúc lâu, Vương Lâm Hoa nói :

- Có lẽ, mẹ của Bạch Phi Phi chỉ là một người đàn bà tầm thường, chỉ là một thôn nữ tầm thường, thì tại sao người ta lại tạc bà thành tượng Hoa Thần? Mà nếu mẹ của Bạch Phi Phi không phải là một thôn nữ tầm thường thì tại sao lại để cho nàng lênh đênh trôi nổi?

Trầm Lăng lại gật gù :

- Có lẽ sự lưu lạc của nàng cũng không phải là chuyện thật !

Vương Lâm Hoa mở to đôi mắt :

- Không phải là chuyện thật !

Trầm Lăng nói :

- Có thể mẹ của Bạch Phi Phi tuy chỉ là một thôn nữ, nhưng sao lại nhờ vào sự gặp gỡ tình cờ nào đó, biến bà ta thành một kỳ nhân...có thể là võ lâm kỳ nhân chưa biết chừng !

Đôi mắt Vương Lâm Hoa càng mở to hơn nữa :

- Võ lâm kỳ nhân?

Độc Cô Thương nói :

- Cứ theo chỗ tôi biết thì hơn mười năm trước đây, trong võ lâm không có một kỳ nhân nào như thế cả !

Trầm Lăng nói :

- Có những bậc kỳ nhân mà sự lộ mặt của họ huynh đài không thấy được.

Độc Cô Thương cau mặt :

- Nhưng ít nhất cũng phải nghe tên...

Trầm Lăng lắc đầu :

- Có những võ lâm kỳ nhân mà tên tuổi thật của họ huynh đài cũng không biết được.

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Nhưng cuối cùng bà ta là ai anh có biết không?

Trầm Lăng gật gù :

- Cũng có thể tôi biết !

Độc Cô Thương hơi bức dọc :

- Biết thì soa lại không nói ra đại cái cho rồi?

Trầm Lăng nói :

- Có lẽ bà ta và nhóm U Linh Quân Quỷ có quan hệ với nhau.

Độc Cô Thương sững sốt kêu lên :

- Sao? Anh nói sau?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Bây giờ thì tôi chưa có thể nói rõ được !

Vương Lâm Hoa nói :

- Dù gì thì ngôi miếu này cũng có quan hệ với đám U Linh Quân Quý, vậy thì phải chăng cái hang động này...à đúng rồi, cái hang sâu thăm thẳm tối om này nhất định phải là sào huyệt của chúng rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa !

Độc Cô Thương tái mặt :

- Nếu thế thì Hùng Miêu Nhi...

Nói chưa dứt lời hắn đã lật đật tung mình phóng tới...

Vương lân Hoa nhìn Trầm Lăng mỉm cười, nụ cười hắn tự nhiên là miễn cưỡng, vì ánh mắt của hắn đã rợn lên niềm lo lắng. Hắn nói với Trầm Lăng bằng một giọng trầm trầm :

Nếu không may mà mình đoán trúng thì tất cả mọi việc đều có thể thay đổi...Mà sự thay đổi đó có thể là bất lợi, sự phiền phức của chúng ta sẽ...Rất có thể nhiều hơn...

Thây của Lý Đăng Long vẫn phơi ngoài mưa gió...

Nửa thân người của hắn trần truồng, đầu của bị đập nát, chỉ còn có khuôn mặt thì nhìn được rõ ràng.

Độc Cô Thương phát hiện ra trước nhất. Hắn hoảng hốt kêu lên :

- Ai in như là Lý...

Trầm Lăng nói :

- Đúng là Lý Đăng Long chứ còn ai nữa !

Độc Cô Thương cau mặt :

- Tại làm sao hắn lại chết ở nơi đây?

Vương lân Hoa tái mặt :

- Chu Thất Thất cũng ở tại hang này, gã họ Lý lại chết trong dáng cách như thế, hay là hắn đã gặp Chu Thất Thất và vì vô lễ đối với nàng, cho nên bị nàng giết chết?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Chắc không phải là Chu Thất Thất !

Vương lân Hoa hỏi :

- Làm sao biết không phải là Chu Thất Thất?

Trầm Lăng nói :

Chu Thất Thất hạ thủ thì không độc dữ như thế.

Độc Cô Thương nói :

- Hay là bọn U Linh Quần Quỷ?...Rất có thể là bọn U Linh Quỷ Nữ hạ thủ đấy nhé

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng lại lắc đầu :

- Cũng không phải là bọn U Linh Quỷ Nữ.

Độc Cô Thương cau mày :

- Làm sao chắc không phải là bọn U Linh Quỷ Nữ?

Trầm Lăng nói :

- U Linh Quần Quỷ hành sự vốn rất là bí mật, nếu là U Linh Quần Quỷ hạ thủ thì nhất định họ không bao giờ để thi thể lại nơi đây đâu !

Độc Cô Thương ngẫm nghĩ gật đầu :

- Có lý.

Trong cái gât đầu của hắn bộc lộ đầy vẻ bội phục, bây giờ hắn mới hoàn toàn phát giác Trầm Lăng quả cao hơn người một bậc, cao ở chỗ nghĩ ra những việc mà người khác không thể nghĩ ra.

Vương Lâm Hoa vẫn còn thắc mắc :

- Không phải Chu Thất Thất cũng không phải đám U Linh Quần Quỷ thì ai vào đây chứ?

Trầm Lăng nói :

- Tự nhiên là nơi đây còn có người khác nữa !

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Người khác nữa?

Trầm Lăng nói :

- Tuy tôi chưa biết chắc người ấy là ai, nhưng nhất định phải là phụ nữ.

Độc Cô Thương trầm ngâm :

- Phụ nữ?...Nơi Khoái Lạc Lâm này nếu kể về phụ nữ mà có thể giết người thì chẳng có bao nhiêu !

Vương Lâm Hoa cười :

- Cần gì phải nhiều?

Thấy mình nói câu nào cũng bị gã họ Vương kê vô một cái Độc Cô Thương nổi đóa không thềm nói nữa bỏ đi thẳng vào trong động.

Càng sâu vào trong, lòng hang càng tối âm âm, giá mà có người đi đứng đầu cũng không thấy rõ. Độc Cô Thương đi trước Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng theo sau, mắt họ đảo quanh tìm kiếm...

Độc Cô Thương hỏi :

- Cái cô Chu Thất Thất nào đó có phải nói đợi ở đây không?

Wương Lâm Hoa nói :

- Nhất định nàng không đi đến nơi nào nữa đâu !

Độc Cô Thương gặng lại :

- Như vậy thì tại sao bây giờ lại không thấy?

Wương Lâm Hoa nhún nhún vai :

- Có phải Hùng Miêu Nhi nói đợi ở đây không?

Độc Cô Thương trả lời :

- Hùng Miêu Nhi thì nhất định không dám đi bậy đâu !

Wương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Thế sao bây giờ hẳn lại không có nơi đây?

Cách nói của hai người y như là cố tình soi mói lẫn nhau, nhưng thật ra thì họ cũng đang lo quynh trong bụng. Những người đáng lý phải óc mặt nơi đây thì bây giờ lại đều không thấy bóng, như thế thì nghĩa làm sao chứ?

Như không dẫn được nữa, Độc Cô Thương vụt chụp lấy tay của Vương Lâm Hoa giật mạnh :

- Đây...độ chừng xem họ có thể đã bị hại rồi không nhỉ?

Wương Lâm Hoa rùn vai :

- Vợ tôi tìm không được, tôi còn chưa nòn nóng thay, các hạ chuyện chi mà gấp thế?

Độc Cô Thương quắc mắt :

- Người quả không phải là con người !

Wương Lâm Hoa cười :

- Cui gương mặt lạnh như băng thế ấy mà máu trong người lại quá nóng nhỉ? Nhưng Độc Cô huynh cũng đừng tưởng đâu tôi không nòn nả nhé tôi cũng đang lo lắm đây, chỉ có điều tôi biết chắc rằng họ không thể chết.

Độc Cô Thương gặng lại :

- Tại sao biết chắc được chứ?

Vương lân Hoa nói :

- Bọn U Linh Quỷ Nữ không có lý do gì để giết họ.

Độc Cô Thương cười :

- Giết người có lúc cũng cần phải có lý do nữa à?

Vương lân Hoa nói :

- Nhưng riêng bọn U Linh Quân Quỷ thì không bao giờ giết người mà không có lý do !

Độc Cô Thương chỉ hừ một tiếng chứ không thềm nói...

Vương lân Hoa nói tiếp :

- Nhất là đối với Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất thì giữ họ lại còn có lợi nhiều hơn là giết.

Độc Cô Thương quay lại ngó Trầm Lãng...

Đôi mắt của Trầm Lãng chớp sáng liên hồi nhưng không nói một lời nào ca...

Độc Cô Thương hỏi :

- Hắn nói thế có lý không?

- Trầm Lãng nói :

- Cũng có thể như thế lắm !

Vương lân Hoa nói liền theo :

- Vì thế, cho nên bây giờ chúng ta không cần phải đi kiếm họ, cứ việc đi tìm cho ra sào huyệt của bọn U Linh Quân Quỷ thì tự nhiên sẽ lôi họ ra ngay.

Độc Cô Thương hơi do dự :

- Nhưng...nhưng sào huyệt của bọn nó biết ở đâu? Chung quanh đây đâu có manh mối gì để phăng cho được?

Vương lân Hoa nói :

- Nhất định là sào huyệt của chúng trong hang này chứ không xa đâu !

Độc Cô Thương trừng mắt :

- Ngươi biết à? Tại làm sao ngươi biết? Có đi đến đó rồi à?

Trầm Lãng thấp giọng :

- Vương huynh nói có lý lắm, nhất định sào huyệt của họ ở đây, chỉ có điều hang này có dấu vào mà không có dấu ra, thành thử cũng hơi khó theo dõi !

Độc Cô Thương ngẫm nghĩ và lẩm thầm trong miệng :

- Thì ra họ thấy rõ hơn mình...

Vốn là con người từ trước đến nay luôn tự phụ mình hơn kẻ khác, nhưng đứng trước mặt Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng, Độc Cô Thương mới nhận thấy mình là một kẻ đần. Cái điều mà không bao giờ hẳn tưởng tượng có thể xảy ra !

Wương Lâm Hoa chợt hỏi :

- Bây giờ, vấn đề đặt ra cho chúng ta là cần phải biết xem cái hang này có rộng lắm không, có sâu lắm không...biết được như thế, là mình sẽ dễ dàng nhận định.

Miệng thì nói nhưng mắt hẳn lại ngó Độc Cô Thương.

Mím môi suy nghĩ một giây, Độc Cô Thương nói :

- Đất thì ẩm thấp, bóng tối giữa bàn tay không thấy, rất khó mà đoán thấy, rất khó mà đoán đúng, tôi chưa từng nghe ai nói đã đến đây bao giờ cả !

Wương Lâm Hoa nói :

- Rất có thể đây thuộc về đường hầm bí mật, tự nhiên sẽ có nhiều bẫy rập hoặc người mai phục, chúng ta cứ như thế này đi vào thì e rất khó mà lộn ra!

Độc Cô Thương nói :

- Chứ không đi như thế này thì làm sao bây giờ?

Wương Lâm Hoa nói :

- Cần phải có một sự chuẩn bị cho thật chu đáo, cần phải có đủ dây, lửa đuốc, lương khô...phải có nhiều những thứ ấy.

Độc Cô Thương cười nhạt :

- Bây giờ mới nói đến chuyện chuẩn bị thì thật là quá trễ !

Trầm Lăng gật đầu :

- Đúng, bây giờ thì trễ lắm, nên nhớ rằng trong vùng đất của Khoái Lạc Vương không phải là chỗ có thể diên trì, vì thế cho nên...

Hắn khẽ thở ra và nói tiếp :

- Nhất định trong hang này phải có bẫy rập, và con đường hầm bí mật nhất định cũng sẽ nhiều ngõ ngách lắm, chỉ cần đi sai một bước, thì bọn ta sẽ chết rục ở trong này...

Vương Lâm Hoa gật đầu :

- Chắc chắn là như thế !

Độc Cô Thương cười nhẹ :

- Nếu thế thì bỏ cuộc à?

Vương Lâm Hoa thấp giọng :

- Theo tôi thì cái gì khác tôi cũng có thể làm, nhưng việc bỗng dừng lại tự đi vào chỗ chết thì xin chịu !

Độc Cô Thương hơi giận :

- Người cần phải cứu là ai người quên rồi à?

Vương Lâm Hoa nhún nhún vai :

- Bất cứ mạng của ai cũng không thể cân nặng hơn mạng của chính mình !

Độc Cô Thương quắc mắt :

- Người...người quả là...

Trầm Lăng vụt quát khe khẽ :

- Im !

Độc Cô Thương giật mình ngưng nói, và ngay lúc đó chợt thấy ánh lửa bùng lên...

Giữa vùng bóng tối âm u, giữa lúc không khí đang căng thẳng, một ánh lửa yếu ớt bập bùng, in hình thấp thoáng bóng người...

Độc Cô Thương, Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng, cả ba người nín hơi lặng tiếng nép mình sát bóng tối.

Ánh lửa di động còn cách chừng vài ba trượng đột nhiên dừng lại...

Độc Cô Thương không dừng được, quát lên :

- Ai?

Bốn phi lặng trang. ánh lửa y như lùi lại...

Trầm Lăng thấp giọng :

- Đuổi theo !

Vương Lâm Hoa giật áo nói nhỏ :

- Sao lại theo? Không sợ trúng bẫy của họ à?

Trầm Lăng nói :

- Ánh lửa đó rất có thể là bọn U Linh Quân Quỷ cho đến đón mình, mà họ đã có ý muốn gặp thì nhất định chưa có biến đâu...

Miệng thì trả lời Vương Lâm Hoa nhưng chân Trầm Lăng đã phóng đi tới trước...

Độc Cô Thương nói :

- Người không dám rượt theo thì cứ ở đây mà đợi !

Wương Lâm Hoa rùn vài cười :

- Đã đến nước này không theo cũng không được.

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)